

Uvod

Pismenost je mnogo više od čitanja i pisanja, to je način komunikacije, sticanje znanja, učenje jezika, razvoj kulture. Pismenost se vidi u mnogim formama: na papiru, računaru, TV-u, posterima, znakovima... Uz elementarnu ili primarnu pismenost, tj. poznavanje čitanja i pisanja kao osnovnih veština, danas se barata terminima sekundarna ili funkcionalna pismenost (razumevanje pisanih uputa u svakodnevnom životu npr. kod upotrebe pojedinih proizvoda, ispunjavanja ugovora ili formulara, orijentacije u trgovini, prometu, javnim ustanovama i sl.) te tercijalna (informacijska, računarska, internetska, SMS) pismenost. Upravo iz ovih dvaju poslednjih oblika pismenosti ili komunikacije isključeno je najviše ljudi. Tehnološki zahtevi koji su preduslov zaposlenju danas rastu brže no što se pre tridesetak godina uopšte moglo zamisliti. Jednom stečena znanja nisu dovoljna za celi radni vek, nametnuo se koncept stalnog učenja tokom celog života. Danas su potrebne različite vrste funkcionalne pismenosti: informacijska, računarska, grafička, pismenost u sferi pisanja naučnih izveštaja ili ona potrebna za poslovne prezentacije. Otuda i pojam funkcionalne nepismenosti: time se misli na takav nivo pismenosti koji nije dovoljan da čovek bude delotvoran na svom radnom mestu, školi i da aktivno sudeluje u životu zajednice. Napisane su nebrojene studije koje nastoje objasniti prirodu znanja i inteligencije i usavršiti metodologiju nastave, a razvijen je i neki broj kognitivnih teorija učenja. Praksa pokazuje da je zapadno društvo usredsređeno na učenje jezičnih i matematičko-logičkih veština koje su važne za uspeh u društvu. Pitanje je, zašto uprkos takvoj orijentaciji ima tako puno ljudi koji su nedovoljno pismeni? Odgovor je očito u definiciji pismenosti kao razvojnog koncepta u svetu koji se menja. Stručnjaci kažu da ćemo za dvadesetak godina s našim današnjim znanjima biti nepismeni - očito moramo postati svesni činjenice da naše znanje zastareva pa ga moramo nadopunjavati ili nadomeštati s novim.

Pismenost - ogledalo stvarnosti

Međunarodnim danom pismenosti koji se održava svake godine 8. septembra želi se ukazati na problem nepismenosti koji još uvek kod mnogih naroda u velikome broju postoji. U razvijenim zemljama pismenost više ne znači samo znati čitati i pisati, već podrazumeva i niz drugih veština poput služenja računarima i poznavanjem barem jednog stranog jezika. U takvom okruženju teško je zamisliti da u svetu još uvek postoji veliki broj ljudi koji nisu savladali ni osnove pisma. Počeci pismenosti koji sežu hiljadu godina u istoriji pokazuju kako je pismo izraz potrebe, ali i ljudske genijalnosti. Pismenost život čini lakšim i beleži stvarnost koja ga okružuje. Istorija pisma svedoči kako je ono sve do modernog doba bilo vezano za religijske obredne knjige i sveštenike koji su predstavljali uzore učenosti i kulture. Izuzetak nisu ni Srbi kojima su sveta braća Ćiril i Metod, stvorivši pismo i prevevši delove Svetoga pisma i obrednike, utrli put srpskom jezičkom identitetu i kulturnoj autonomiji. No kako vreme odmiče, a tehnološki napredak ide dalje velikim koracima i pismo i pismena komunikacija dobivaju drugačije, ali ne i pozitivno značenje. Danas se o pismenosti govori kao o demokratskom pravu svakoga pojedinca pa je Unesko 1967. inicirao da se svakog 8. septembra slavi Međunarodni dan pismenosti kojim se ukazuje na njenu važnost, ali i na veliki broj nepismenih osoba u svetu

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com